

om der der dog ikke nulligvis kunde ligge Noget i, hvad det ærede Medlem har fremført. Saavidt jeg erindrer, begyndte det ærede Medlem med at fremføre et latinſt Ordſprog — om han overſatte det, kan jeg ikke huſte — ſom Beviſ for, at de første Ord i Adreſſen ikke ere rigtige, nemlig at Miniſteriet Frijs afgik ſom en Følge af en Afſtemning her i Folkethinget. Imidlertid ere vi jo nu ſaa heldige at have Tidenden for ikke ſaa lang Tid tilbage, der giver tilſtrækkelig Oplyſning derom — jeg mener Tidenden for Samlingen 1869—70 — og vi have ſaaledes de paagjældende Mænds egne Ord at holde os til, ſaa at det jo vil viſe ſig, enten man har Ret med ſine latinſke Ordſprog eller uden dem, naar man gennemgaar diſſe Forhandlinger. Den ærede Ordſfører, det ærede Medlem for Storeheddinge (Scavenius), ſluttede ſit Foredrag ved den eneſte Behandling af Finantſloven med følgende Ord: „Og jeg ſkal kun nu til Slutningen lægge Dem paa Sinde, at ved nu at kaſte Miniſteriet, begiver man ſig ud paa det vilde Hav, thi Ingen veed, hvor vi komme hen, og det er en Illuſion, naar man mener, at den Majoritet, ſom nu har Sandſynlighed for at kunne ſætte ſin Billie igjennem, vil ſaae nogen ſærdels Indflydſe paa den nye Regjerings Dannelſe.“ For ham var det aldeles klart, at Miniſteriet kaſtedes ſom en Følge af Afſtemningen her i Folkethinget, og naar det flere Gange blev ſagt, at Miniſteriet var træet og alligevel vilde være gaaet, ſaa var det jo Noget, der ikke blev udtalt fra Miniſteriets Side (Modſigelse). Ja, jeg har gjennemgaaet Forhandlingerne, og den ærede Ordſfører betonedes netop den gang stærkt, at man ingen Grund havde til at tro det. Men hvad bedre er, vi have jo Miniſteriets egne Ord for, at det forholder ſig ſaaledes. Jeg ſkal blot henviſe til en lille Udtalelſe af den høitærede Konſeilspraſident, Grev Frijs. Han ſagde nemlig ſaaledes: „Det er af mig baade mundtlig og ſkriftlig ved Høimendſelſe til Finantſubvalget udtalt, at Sagens Stilling er den, at de Spørgſmaal, der foreligge, fra Regjerings Standpunkt betragtede, ere af ſaa principiel og formel Betydning, at den, naar den deri er i Uoverenſtemmelſe med Folkethinget, er overbeviſt om, at der ikke kan finde nogen nyttig Samarbejden Sted.“ Han gjentog det atter og atter, og dog kommer man her med latinſke Ordſprog, der gaa ud paa, at det ikke forholder ſig ſaaledes (Afbrydſe); ja, men jeg antager, at Ordſproget indeholder dette, at man ſyndigt vil udtale, at det ikke forholder ſig ſaaledes. Jeg tror alſaa, at Adreſſen i det Stykke udtaler fuld Sandhed; ſkulde der behøves flere Beviſer, kunne ærede Medlemmer ſelv gennemlæſe Tidenden. Dele Forhandlingen ſiger udtrykkeligt, at Miniſteriet Frijs veg iſølge en Afſtemning. Den næſte Sætning, der blev anket ſaa haardt over, er den, at det hedder i Adreſſen: Uden at lade ſin gode

Billie paavirke af, at allerede Sammenſætningen af Miniſteriet Holſtein uundgaaelig maatte ſværge det i Adreſſen udtalte Haab, giſ Thinget roligt til ſin Gjerning, reiſte ikke Modſtand mod noget Forſlag osv. Han har ſagt, at det kun ſimpelthen var en Pligt, man der gjorde, og at det ikke var Noget at roſe ſig ſelv for. Jeg kommer til, at vedegjøre min Opfattelſe af diſſe Ord og Grunden, hvorfor jeg mener, at de ere fuldt berettigede. Det foregaaende Miniſterium, nemlig Miniſteriet Frijs, havde jo ganſke viſt ikke ubetydelige Fortjenelſter af Lovgivningsarbejdet. Der var fremkommet — det behøver jeg ikke at gjentage — og der blev gennemført betydelige Lovarbejder under dette Miniſterium. Jeg hører ikke til den Retning, der ſtaar paa dette Miniſteriums Side, men ikke deſtomindre anerkjender jeg, at betydelige Lovarbejder ere fremkomne og gennemførte under det, og desuden vil jeg udtale, at ſelve Miniſteriet næſten var ſtørre i ſit Fald end i ſit Liv. — Den Miniſter — han var Medlem af dette Miniſterium —, der har udtalt, forekommer det mig, næſten de ſandſte Ord, jeg har hørt af nogen Miniſter i denne Forſamling, var Emil Roſenørn, daværende Kultusminiſter. Ogsaa han hævdede, at en Miniſter ikke kunde viſe ſit Fædreland nogen større Tjenelſte end den at gaa, naar han ikke ſolte ſig i Overenſtemmelſe med Folkethinget, det var, ſagde han, den største Tjenelſte, en Miniſter kunde beviſe Land og Folk, og han tilføiede: Mine Herrer, De vilde have Magten, men vide De, hvornaar De ſkulle have den og naar? De hør have den? Dan en ſaſt, offentlig Mening, et beſtemt Flertal, der ikke ſamles i Dag forat adſkilles i Morgen, men et Flertal, ſom ſtaar og kan og vil Noget, ſom kan beſtaa, da have De Magten og da hør De have den. Det var gyltne Ord af en Miniſter, og det var i mine Tanker noget af det Sandſte, der er blevet ſagt. — Det var ganſke viſt ikke med ublandede Jølelſer, at jeg ſaae paa det eſtefølgende Miniſterium. Jeg ſkal hyderligere begrunde, hvorfor mine Jølelſer vare blandede. Der var nemlig optaget den Mand deri, ſom den Gang, det Orſtedſke Miniſterium var gaaet af i 1854, ſkaffede os en Forſatning, der i mine Tanker ikke var bedre end Forſatningen af 26de Juli 1854, en Forſatning, der ſkaffede Bureauftratiet Magten. Men, mine Herrer, det er mig ligegyldigt, enten Godſejerne eller Bureauftratiet have Magten, og jeg vil ſige: Sællere de første (Ber:g: Heller de ſidſte). Nei, deri kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem; eg ſiger ikke: Sællere de ſidſte. Han ſkaffede os en Forſatning, der var i Stand til at umuliggjøre en parlamentariſk Regjering, ſaa længe den beſtob, nemlig Forſatningsloven af 2den Oktober 1855. Jeg ſkal ikke dvæle ved den udenlandſke Politikk; thi det vide vi Alle, at den har været ſkjæbneſvanger og ulykkebringende; Enhver kan have ſine Tanker om diſſe Forhold, og jeg ſkal